

Sygn. akt V CNP 49/09

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi D.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu

Okręgowego w C. z dnia 11 czerwca 2008 r. sygn. akt I[...]

w sprawie z powództwa Banku S.A.

przeciwko J.K. i D.K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 października 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwana D.K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 11 czerwca 2008 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w C.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c., gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 należy w skardze wykazać, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający jej wniesienie. Skarga pozwanej tego wymagania nie spełnia. Skarżąca nie wyjaśniła, jakie, jej zdaniem, zasady, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., zostały naruszone zaskarżonym nakazem.

Skargę należało ocenić jako niedopuszczalną także z innych względów. Skarżąca oznaczając orzeczenie, od którego wniosła skargę nie wskazała, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części (art. 424⁵ § 1 k.p.c.). Ponadto badana skarga nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., brak w niej bowiem wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Nie sanuje tego braku wskazanie podstaw, na których skarga została oparta, bowiem wymagania skargi zawarte w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje (zob. m. in. postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7–8, poz. 140).

Skarga nie spełniła również wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.) polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, niepubl., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl.). Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi skutkami jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in. postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, s. 8, postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06). Wykazanie natomiast w skardze, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.) polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu. Niezbędne jest przedstawienie analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. (por. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140, postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl.).

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ k.p.c.).